

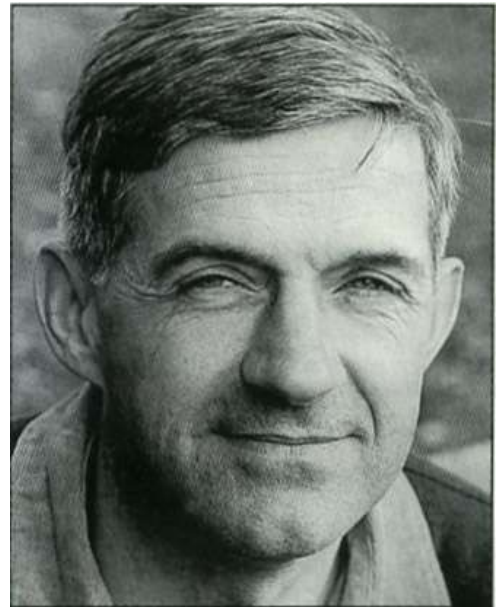
Wim van Engelen: De kerk als toevluchtsoord moet gewoon blijven (1997)

Sieth Delhaas

de Bazuin, 31 oktober 1997

In deze tweede aflevering Wim van Engelen (48), gehuwd, twee dochters, serviceanalist bij een communicatiebedrijf en lid parochiebestuur.

“Vier jaar geleden had ik als oudste zoon de zorg voor mijn vader van 83 op me genomen. Die man verpieterde helemaal. Hij vereenzaamde en vervuilde. Eigenlijk had hij alleen nog contact met de juffrouw van de supermarkt. Ik had de indruk dat hij ‘s nachts niet eens naar bed ging; gewoon in zijn stoel bleef zitten. Ik heb geprobeerd wijkverpleging in huis te krijgen, maar hij was heer en meester in zijn woning. Doordat hij open benen kreeg kwam hij in het ziekenhuis. Daarna moest hij naar een bejaardenhuis want hij kon niet meer terug naar zijn huis. Ik voelde heel sterk: dit gaat mij ook een keer gebeuren. Die ‘oude dag’ grijnsde me ineens aan. Een paar jaar daarvoor leek het me onmogelijk dat de midlifecrisis mij ooit zou overkomen.



Ik ben er ruim twee jaar mee bezig geweest. Ik geloofde niet meer in mezelf en was mijn zelfrespect kwijt. Als je jong bent, heb je verwachtingen. Maar wat komt daarvan terecht? Je realiseert je ineens dat je leven al een heel stuk voorbij is. Dat was een schok. Ik heb mijn hele leven een beetje op mijn tenen gelopen. Dat is begonnen toen mijn moeder per se wilde dat ik naar de Mulo ging. Dat was eigenlijk te hoog gegrepen. In die tijd viel ik van dat randje. Ik dacht: wat heb ik er van gebakken? Nu kan ik zeggen: ik heb er natuurlijk wél wat van gebakken. Toen niet.

Verantwoordelijkheidsgevoel

In het verleden heb ik mezelf voortdurend voorbij gelopen. Vooral in de activiteiten voor ‘Den Bosch tegen apartheid’ heb ik achter allerlei mensen aangezet en geprobeerd ze te activeren. Ik had een veel te groot verantwoordelijkheidsgevoel. Dat was gewoon niet normaal. Tenminste, dat vind ik nu. Uit de gesprekken die ik met het bedrijfsmaatschappelijk werk had, bleek dat ik als kind met de problemen tussen mijn ouders ben opgezadeld. De relatie tussen hen was niet helemaal jofel. Ik was een soort referentie voor mijn moeder en ik kreeg een enorm verantwoordelijkheidsgevoel voor hen. Ik kies nu bewuster. Zo ben ik laatst naar een avond over uitgeprocedeerde vluchtelingen geweest. Van tevoren had ik voor mezelf uitgemaakt: ik ga er alleen kijken. Niet vrijblijvend, maar precies voor mezelf bepalend wat ik wel en niet zou doen. Dat kon ik vroeger absoluut niet.

De relatie met mijn dochters verandert. De oudste is een jaar geleden het huis uitgegaan en heel zelfstandig geworden. Dat gaat perfect. Over de jongste heb ik deze zomer vlak voor haar eindexamen erg ingezet. Ik heb ooit eens op de MTS een vak in de zomervakantie moeten overdoen en ik wilde niet dat dat mijn kinderen gebeurde. Ik verwachtte dat zij dezelfde handicaps had als ik, maar ze heeft meer kwaliteiten dan ik dacht.

Partners

Doordat de kinderen het huis verlaten ben je als partners meer op elkaar aangewezen. Je relatie komt in een andere fase. Er is een fase voordat je getrouwd bent: toen we trouwden was er een ander begin, daarna kwamen de kinderen en nu gaan we ons opnieuw oriënteren op elkaar. Je kunt nu allerlei dingen doen zonder met de kinderen rekening te houden.

De laatste jaren is Ria opnieuw gaan werken. Dat vind ik leuk. Vroeger hebben we geprobeerd de meiden samen op te voeden, maar het soort werk dat ik deed stond dat helemaal niet toe.

Bepaalde dingen zijn heilig voor me. Ik ben lid van het parochiebestuur van de San Salvator in 's-Hertogenbosch. Eens heb ik tegen mezelf gezegd: al ben ik de laatste die de kerk uitgaat, ze zullen me eruit moeten schoppen. Dat heeft niks te maken met wat me vanuit de catechismus en dergelijke is aangepreerd. Het komt ook met die vluchtelingen weer naar voren. In de oude pastorie, nog geen tien meter van de kerk, is een huisvesting voor asielzoekers. De kerk als toevluchtsoord. Dat plekkie moet er gewoon blijven. Ik heb er een soort zorg over. Wat er omheen gebeurt, dat gedoe met die bisschoppen, interesseert me niet zo veel, maar de kerk moet blijven staan.

Als het om racisme gaat: onze samenleving is er van doordrenkt. Als je goed luistert naar mensen hoor je tussen de regels door het racisme. Ik heb er een neus voor gekregen en ik vind dat je dat niet kunt maken. Nee, dat heeft niet met mijn geloof te maken. Je kunt al mens eenvoudig niet zeggen dat een ander mens minder is dan jij. Dat gevoel hebben mijn ouders mij gegeven. Mensen geven dat aan elkaar door. Ik op mijn beurt aan mijn kinderen.

Eigenlijk vind ik ouder worden interessant. Vroeger verwachtte ik het steeds van de toekomst. Maar de toekomst bleef de toekomst. Nu ben ik erachter gekomen dat je ook wat dingen in het heden moet doen.”